పాలడుగు సత్యనారాయణరావు

ఎండ వెనుక వెన్నెల

రాజేంద్ర రేడియో కట్టేసాడు అంత వరకూ ఆ రేడియో మాటలే చెప్పిందో, పాటలే పాడిందో అతనికి తెలీదు. ఆలోచనలు అతన్ని వదలేక, అతను ఈ లోకంలోకి వచ్చాక రేడియో కట్టేసాడు. ఆ రేడియో అంతక్రితమే తమ ప్రసారాన్ని ఆ రోజుకు కట్టేస్తున్నట్టుగా ప్రకటించింది.

రాజేంద్ర అన్యమనస్కంగా కుర్చీలోంచి లేచాడు. అతనికి జీవితం అన్నా, బ్రతుకన్నా అసహ్యంగా ఉంది. అయినా చావటం అతనికి ఇష్టంలేని పని — అందుకే, అలా నిస్సారంగానే జీవితాన్ని గడపటం అలవాటు అయిపోయింది.

చుట్టూ చీకటి. అతని జీవితంలో

లాగే ఆ ఇంటి ఆవరణలో చీకటి ఆవరించింది.

రాజేంద్ర గదిలోంచి బయట వరండా లోకి నడిచాడు. వరండాకు ఉన్న గ్రిల్స్ లోంచి అంతా నల్లగా భయంకరంగా కనిపిస్తోంది.

—కొన్నాళ్ళ క్రితం ... ఈ ఇంటి చుట్టూ ఇంత చీకటికి తావు ఉండేది కాదు. ఇంటి ముందున్న గేటుకు ఇరుపక్కలా, ఇంట్లోకి చీకటి రాకుండా చూసేందుకు – రెండు పెద్ద దీపాలు కళ్ళల్లో వత్తులు వేసుకొని కాపలా ఉండేవి. అవి చీకట్లను ఆ ఇంట్లోకి రా కు ం డా చూడగలిగాయేగానీ, మృత్యువును మాత్రం ఆపలేకపోయాయి మృ త్యు వు ఆ ఇంట్లోకి వచ్చి... వచ్చి... రాజేంద్ర జీవితంలోని వెలుగు నంతా కబలించుకునే పోయింది. భార్య-పార్వతి పోయాక రాజేంద్ర జీవచ్ఛవమే అయిపోయాడు.

ఆ తర్వాత ఆ ఇంటి చుట్టూ చీకట్లే! ఇంటిముందు దీపాలూ ఆరిపోయాయి.

అందుకే వసారాలోంచి చూస్తే, రాజేంద్రకు ఇంబయటా, మనసుకోపలా అంతా చీకట్లే కనబడ్డాయి.

అయిదు నిమిషాలు అక్కడే నిల బడ్డాడు రాజేంద్ర. ఉస్సురని నిట్టూర్చు కొంటూ లోపలికి పోబోయాడు.

అప్పుడు వినిపించింది అతనికి — ఎవరో ఏడుపు ఆపుకొంటున్న శబ్దం.

ఉలికిపడ్డాడు రాజేంద్ర — బాగా గమనించి విన్నాడు మళ్ళీ ఇంకోసారి.

నిజమే — పార్వతి అతన్ని మోసంచేసి, ఈ లోకంలోంచి వెళ్ళిపోయిందే కానీ, అతని ఇంద్రియాలు ఇంకా అతన్ని మోసం చేయటంలేదు. అతను విన్నది రైటే— ఆపుకొంటున్నా ఆగని వెక్కిళ్లు. ఆపుతున్నా ఆగని కన్నీటి వరదకు అవి బాహ్యచిహ్నాలు.

రాజేంద్ర క్షణం తర్వాత బోట్ హౌస్ కేసి చూశాడు. ఆ శబ్దం అక్కడినుంచే వస్తోందన్నమాట !

–ఏం జరిగిందో ?

—ఏ దారుణమూ జరిగి ఉండకపోతే, ఇంతటి చీకటిలో ఇలా శోకించాల్సిన అవసరం ఏమిటి ?

బోట్‌హౌస్‌లో ఉంటున్నది ఇద్దరే. భార్యాభర్తలు — ఏడుస్తున్నది ఆమే అయి ఉండాలి. అంటే ... భర్తకు ఏదైనా ప్రమాదం...

రాజేంద్ర ఉలికిపడ్డాడు – అంత వరకూ అతనిలో ఒంటరితనం ఉన్నట్టుండి చచ్చిపోయింది. మనిషిలో ఏదో ఆత్రత, ఆందోళన...

—ఏం జరిగిందో... అతని కేదైనా ప్రమాదం... వద్దు... జంటలో ఒకరిని కోల్పోయి తనెంతటి నిస్సారపు జీవితం గడుపుతున్నదీ అతనికి తెలుసు. ఇంతటి శిక్ష ఇంకొకరికి వద్దు— ముఖ్యంగా స్త్రీకి తోడు పోతే...

రాజేంద్ర అనాలోచితంగా వసారా లోంచి బయటికొచ్చి, మెట్లు దిగి, బోట్ హౌస్‌కేసి నడిచాడు.

అయిదారు అడుగులు వేశాడో లేదో...

"చంపేస్తాను. నోరుమూసుకుంటావా, లేదా ?" అన్న మాటలు వినబడ్డాయి రాజేంద్రకు.

రాజేంద్ర ఆగిపోయాడు.

ఈసారి అతనికి సందేహం కలుగ లేదు. ఆ మాటలు అంటున్నది ఆమె భర్తే. ఆ అధికార స్వరం తెలుస్తూనే ఉంది. అంటే... తను అనుకున్నట్లుగా ప్రమాదం జరిగింది అతనికి కాదు — జరుగుతున్నది ఆమెకు ! - అయినా రాజేంద్ర అడుగు ముందుకు వేయలేక పోయాడు.

మరో రెండు నిమిషాలు అక్కడే నిలబడి ఉన్నట్లుండి తెలివి తెచ్చుకొని రాజేంద్ర తన ఇంటికేసి నడిచాడు.

మెట్లెక్కుతూ క్షణం ఆగి, ఆ ఔట్ హౌస్‌కేసి చూశాడు.

అవును. ఆ ఔట్ హౌస్...

* * *

భార్యల్ని భర్తలుఎందుకు కొడతారో రాజేంద్రకు తెలీదు. సరికదా, ఎంత ఆలోచించినా అతనికి అంతుపట్టని విషయం. ఏ విషయం మీదైనా అభిప్రాయభేదాలు రావటం సహజం. మనుషులు కాబట్టి. అందరికీ ఆలోచనా జ్ఞానం ఉంటుంది కాబట్టి, అభిప్రాయా లలో తేడా వచ్చినా, మనుషులుగానే పరిష్కరించుకోగలటం అనే పద్ధతి ఒకటి ఉంది.

రాజేంద్ర జీవితమూ ఇలాగే జరిగింది. అతనికీ, పార్వతికీ జీవితంలో -కలిసి బతికిన బతుకులో- అభిప్రాయ భేదం అంటూ వచ్చింది ఒకే ఒక్కసారి అదీ ఆ ఔట్ హౌస్ విషయంలో పార్వతి అతని మాటకు ప్రతి అన్నది !

'మీకు తెలీదండి, మీరు ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయాక ఇంతటి ఇల్లో నే నొక్కతెనూ ఉండలంటే ఎంత కష్టమో? ఊరు కింత దూరంలో ఒక్కతెనూ ఉండటం భయంగా ఉంటుంది కూడానూ !' అంటే రాజేంద్ర నవ్వేసే వాడు. "కాదు పార్వతీ, ఇంత దూరంగా ఉంటే ఎంత లాభమో తెలుసా ? మనం ఇద్దరం ఇక్కడ ఎంత దగ్గరగా ఉన్నా ఫర్వాలేదు."

"అందుకని, మీతో గడిపే కొన్ని క్షణాలకోసం రోజంతా ఒక్కదాన్నీ బిక్కుబిక్కు మంటూ... పోనీ, మన ఇంట్లో వద్దు. దూరంగా ఓ చిన్న అవుట్ హౌస్ కట్టండి. దాన్ని ఎవరి కైనా ఇద్దాం. మీరు వెళ్ళాక నాకు కొంచెం కాలక్షేపం...

రాజేంద్ర 'ఊ' అన్న నెలన్నర కల్లా అవుట్ హౌస్ పూర్తయిపోయింది.

పార్వతి ఏం అవస్థపడిందో గానీ ఓ నెలకు కాబోలు ఆ ఇంట్లోకి పిల్లద్దరూ అద్దెకు వచ్చారు.

-రాజేంద్రకు పార్వతిచేసే అన్ని పనులూ నచ్చినా ఇదినచ్చలేదు. అయినా పార్వతి ఇష్టం, పార్వతిది.

—ఇన్నాళ్ళకు ఈ ఇంట్లో ఇలా ... ఛ ! రాజేంద్ర మనసంతా పాడయి పోయింది.

వచ్చి, మంచంమీద పడుకున్నాడే గానీ, అతని ఆలోచనలు అన్నీ ఆ అవుట్ హౌస్ కుటుంబం మీదకే పోయాయి.

భర్త, భార్యను కొట్టాడంటే ఆవిడ తప్పుచేసే ఉండాలి. ఏం తప్పుచేసి ఉంటుంది ?- రాజేంద్ర క్షణం బాధ పడ్డాడు. తప్పు. తన ఆలోచనలు అన్నీ తప్పుదారి పడుతున్నాయి. ఇంత వరకూ చూడని స్త్రీ గురించి ఇలా ఆలోచించటం తప్పు. మరెందుకు కొట్టినట్లు ?

ఎందుకు ఆమెను ఆమె భర్త కొట్టి ఉంటాడో అని ఆలోచిస్తూనే, ఆ రోజు రాత్రంతా గడిపాడు రాజేంద్ర.

* * *

తెల్లగా తెల్లవారింది.

రాజేం ద లేచేసరికి నిన్నటి చీకట్లు పోయాయి. నిద్ర లేవగానే అతనికి నిన్న రాత్రి సంఘటన గుర్తొచ్చింది. ఉలికిపాటుతో వసారాలోకి వచ్చాడు. ఎవరో స్త్రీ, బిందెతో నీళ్ళు అవుట్ హౌస్‌లోకి తీసుకెడుతోంది.

నిన్న రాత్రి దెబ్బలు తిన్నది ఈవిడేనా ?- ఏమో !

రాజేంద్రి మనసుల సందేహాలన్నీ అలాగే ఉండగానే, లోపలికి వచ్చాడు.

ఆ ఇద్దరి మధ్యా ఆ సంఘటన ఒక పీడకల అయి ఉంటుంది. భర్త బహూశా క్షమాపణ కోరుకుని ఉంటాడా ? ఏమో! లేకపోతే... ఆవిడ మళ్ళీ మామూలు జీవితంలోకి ఎలా రాగలిగి ఉంటుంది ?- ఆ తర్వాత ఇద్దరూ రాజీకి వచ్చి ఉంటారనే నిర్ణయించుకొన్నాడు రాజేంద్ర.

ఆ తర్వాత, అతని మనసు కుదుట పడింది. కానీ, అనుకోకుండా అతని మనసులోకి హఠాత్తుగా ఆ అవుట్ హౌస్ లోని కుటుంబం చొరబడి, తమకోసం కొంచెం చోటు చేసుకున్నాయి.

అంతవరకూ జీవిస్తూ కూడా, నిర్వి-కారంగా ఉండే రాజేంద్ర జీవితంలోకి కొంచెం పరిసరాలు చొచ్చుకొన్నాయి.

ఆ రోజు రాత్రి అతను రేడియో కట్టేసాక — వరండాలోకి వచ్చి నిల బడ్డాడు. నిన్నటి ఘర్షణ తర్వాత నేటి కలయిక వాళ్ళు ఇద్దరికీ ఎంతో ఆనందదాయకమై ఉండాలనుకొన్నాడు. తన జీవితంలోనూ అంతే !- ఒకటి రెండుసార్లు చిన్న చిన్నమాట లను కొన్నాక, కొంచెంసేపు ఒంటరితనం ఇద్దరూ మూగగా అనుభవించాక కలుసు కొంటే- ఆ కలయికలో ఎంతటి మాధుర్యం నిండిఉండేది ! తనూ పార్వతీ — ఇద్దరూ ఆ తప్పుకు కారణం

తామే అయినట్లూ ఆ క్షణకాల వినియోగానికి జీవితం అంతా పశ్చాత్తాపం చెందుతున్నట్లు— దీనికి ప్రతీకగా తాము ఒకరి కొకరు... నిజమే, విడిపోయాక కలుసుకోవటం ఎంత తియ్యగా ఉండేది !

—ఈ రోజు అవుట్ హౌస్‌లో వెన్నెలే కాబోలు- ఈ రోజు వాళ్ళ జీవితంలో పండుగే కాబోలు ! !

-తనలా మోడుబ్రతుకు కాక ... రాజేంద్ర మనసెంతో గాయపడింది. ఆ క్షణంలో క్షణం సిగ్గుపడ్డాడు కూడా! తన జీవితం ఇలా అయిందని కాదు, ఆ దంపతులంటే అంతరాంతరాలలో అసూయపడ్డందుకు !!

అయినా ఇలా ఇక్కడ నిలబడటం తన బలహీనతే, అనుకొంటూ వరండా లోంచి వెనక్కు నడిచాడు నడుస్తోంటే మళ్ళీ... నిన్నటి గతం, ఈ రోజు మళ్ళీ...!

రాజేంద్ర ఉలిక్కిపడి ముందుకొచ్చి విన్నాడు. నిన్నటి స్వరం మళ్ళీ ఈ రోజు కొత్తపదాలు పలుకుతోంది. నిన్నటి జీవితానికి ఈ రోజు...ఇంకో రోజు...

-ఇది రోజూ జరిగే కథేనా ?...

ఇన్నాళ్ళనుంచీ తనెందుకు గమనించ లేదు ?

తన ఇంట్లో ఇలా రోజూ నరకం పంచుకొంటూ ఆ దంపతులు ఎన్నాళ్ళ నుంచీ ఉంటున్నారు ?

-రాజేంద్రకు తన ముందున్నదంతా అసహ్యంగా కనబడింది. భార్యాభర్తలు ఇలా ఇంత దారుణంగా ఒకర్నొకరు ఎలా హింసించుకోగలరో అతనికి అర్థం కాలేదు.

వారం రోజులు గడిచాయి. ఈ వారం రోజులలోనూ రాజేంద్రకు రోజూ అది ఒక దినచర్య అయిపోయింది. పగలంతా నిశ్శబ్దంగా ఉండే ఆ అవుట్ హౌస్ రాత్రి అయేసరికి దీపావళినాటి రాత్రి అవుతోంది. చిటపటలు, ధుమ ధుమలు...ఇంత పేలవంగా ఎలాబతుకు తున్నారో వీళ్ళు ?

రాజేంద్ర మనసంతా చికాకయి పోయింది. వీల్లేదు. ప్రేమమందిరంలాటి తన ఇంట్లో ఇంత అశాంతి గూడు కట్టుకోవడం బాగాలేదు. అవుట్ హౌస్ కాపురం చక్కబడితే గానీ తనకు మనశ్శాంతిలేదు.

రాజేంద్ర మర్నాడు ఉదయం రోజూ కన్నా ముందుగానే నిద్ర లేచాడు. నిద్ర లేచీ లేవగానే, వరండాలోకి నడిచాడు.

వరండాలోంచి బయటకు చూస్తే వాతావరణం అంతా ఎంతో ప్రశాంతంగా ఉంది. గులాబీ చెట్లు పూచిన పూలమీద మంచుబిందువులు హాయిగా కాపురం ఉంటున్నాయి. ఇంకొంచెం సేపు అయితే తూర్పునుంచి సూర్యుడు ఉదయిస్తే, ఆ

కాపురానికి నీళ్లాదులుకోవలసి వస్తుందని అనుకొంటున్నట్లుగా లేవు.

రాజేంద్ర అవుట్ హౌస్‌కేసి చూశాడు. నిన్నటి ఘర్షణకు ప్రతీకగా ఈ రోజు ఏదీ లేదు. అంతటి ప్రశాంత వాతావరణంలో ఆ అవుట్ హౌస్‌కూడా నిర్మలంగానే ఉంది. కానీ ఆ నైర్మల్యం వెనుక ఎంతటి ఝంఝ ఉందో ఎవరికి తెలుసు ?

రాజేంద్ర అలా చూస్తూ ఉండగానే ఆ ఇంట్లోంచి ఒకతను బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. ఆ వెళ్లే పద్ధతి చూస్తే అతను ఇపుడపుడే తిరిగి రాడు అనిపించింది.

క్షణంసేపు తదేక దృష్టితో ఆ ఇంటి కేసి చూసి, నెమ్మదిగా మెట్లు దిగాడు. అవుట్ హౌస్‌కూ, తన ఇంటికీ మధ్య నున్న స్థలంలో ఉన్న పూలచెట్లు హాయిగా నవ్వుతూ ఉన్నాయి.

రాజేంద్ర అవుట్ హౌస్ దగ్గరగా వెళ్ళాడు తలుపుతీసే ఉంది. ఎదురుగా ఒక స్త్రీ అద్దంలోకి చూస్తూ బొట్టు సరి చేసుకుంటోంది

రాజేంద్రకు నవ్వొచ్చింది — బొట్టు భర్తకు ప్రతీక. బొట్టును సరిదిద్దు కొన్నంత తేలికగా భర్త నడవడిని దిద్దుకోగలిగితే ఎంత బాగుండేది ! !

ఎవరో మనిషి వచ్చిన అలికిడి అయినట్లయి ఆమె తలెత్తి చూసింది. రాజేంద్ర ఆవిడకేసి చూసాడు. ఎంతటి అందం ఆమెలో చోటుచేసుకుందో అతని అంచనాకు కూడా అందలేదు. ఆ సోయగాల కళ్ళు, ఆ నుదుటినుంచి కొంచెం ముందుకు తూలిపడుతున్న ముంగురులు, కొనదేరిన ముక్కు, చిరు నవ్వులు చిందిస్తున్న పెదవులు - రాజేంద్ర ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఇంతటి అందం తన అవుట్ హౌస్‌లో ఇన్నాళ్ళనుంచీ కాపురం ఉంటున్నా గమనించని తన తెలివి తక్కువ తనానికి, తన దురదృష్టానికీ క్షణం చింతించాడు.

ఆవిడ అద్దం కిందబెట్టి, లేచి నిలబడింది

రాజేంద్ర గొంతు సరిచేసుకొంటూ మనసును అదుపులోకి తెచ్చుకొంటూ అన్నాడు : "మీ పేరు నాకు తెలీదు గానీ..."

"...ఝాన్సీ..."

రాజేంద్రకు నవ్వొచ్చింది, పేరు ఝాన్సీట !

"... వారం, పదిరోజులనుంచీ చూస్తున్నాను. రోజూ మీ ఇద్దరి గొడవలు నాకేమీ నచ్చటంలేదు. అయినా ఆయనమిమ్మల్ని రోజూ కొట్టి, చిత్రహింస చేస్తోంటే, ఎందుకు ఊరు కొంటున్నారు ?"

ఝాన్సీ ఉలికిపడింది. నెమ్మదిగా అడిగింది— "ఏం చేయమంటారు మరి?"

"ఏం చేయటమేం ? తిరగబడండి!

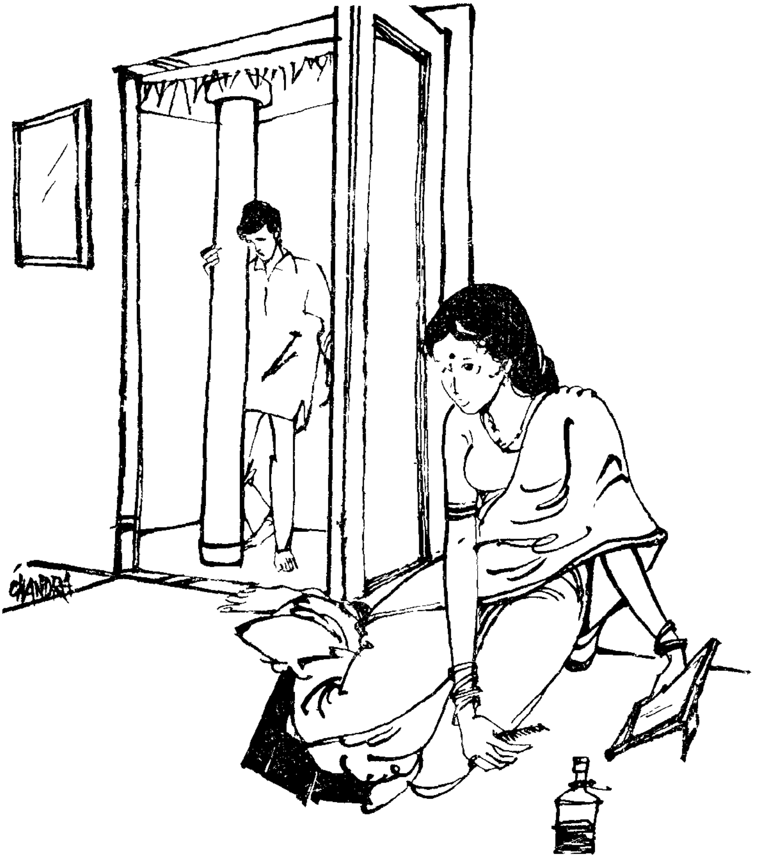

మనిషిలో అంతటి పశుత్వం ఉన్న వ్యక్తితో సంసారం ఏమిటి ? ఛ-మీ అంత అందం ఉన్న వ్యక్తిని ఎవరైనా పూజించి తీరతారు. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే, లేచిపోండి... ఈ నరకంలోంచి దూరంగా ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోండి - ఎవరితోనైనా...... ఎవరైనా ఎందుకు ? నాతోనే...!" -రాజేంద్ర ఆగిపోయాడు.

ఏమంటున్నాడు తను ?

ఏమనేశాడు ?

మనసులో పార్వతి లేని లోటు ఇలా బయట కొచ్చిందా ? పెదవులలోంచి ఇలాటి మాటలు ఎలా వెలువడ్డాయి ? అసలు నిజంగా తనే అన్నాడా ఆ మాటలు ?

ఝాన్సీ తెల్లబోయింది. ఆ మాటలు ఆమెకు అర్థంకావటానికి కొంచెం సమయం పట్టింది. అర్థం అయాక ...

కళ్ళల్లోంచి నీళ్ళు ఉబికి ఉబికి వస్తోంటే ఆమె లోపలికి పరిగెట్టింది.

—రాజేంద్ర నెమ్మదిగా వెనుదిరిగి ఇంటిదారి పట్టాడు

గదిలోకి వచ్చిన రాజేంద్ర మనసు మనసులో లేదు. తన అంతరాంతరాంలో ఎక్కడో దాగిఉన్న కోరిక ఇలా ఇపుడు బయట కొచ్చింది. తన హృదయంలో దాగి ఉన్న లావా ఒక్కసారిగా పొంగింది. ఇది దురదృష్టవశాత్తూ, ఆ కుటుంబాన్ని దహించివేస్తే...

రాజేంద్ర మనస తా గాయపడింది. తను పొరపాటు చేశాడు. తన పొరపాటుకు శిక్ష ఆ కుటుంబానికి పడుతుందా? అసలే అంతంత మాత్రంగా ఉన్న ఆ కుటుంబం, ఈ దారుణ అఘాతానికి తట్టుకొంటుందో, లేదో...!

సాయంత్రం అయింది. పగలంతా రాజేంద్ర ఆ గదిలోనే ఉండిపోయాడు. బయట వసారాలోకి వస్తే ఝాన్సీ కన్పిస్తుందేమో! తను ఆవిడముందు నిలబడటం కష్టం. ఆ అర్హత తను పోగొట్టుకున్నదే!

అందుకే బోనులో సింహంలా అక్కడే ఉండిపోయాడు రాజేంద్ర.

ఎవరో తలుపు తడుతున్నట్లయి ఉలిక్కిపడ్డాడు రాజేంద్ర.

ఎవరై ఉంటారు?

బయట కొచ్చాడు. వసారాకు ఉన్న గ్రిల్స్ అవతలినుంచి అతను - ఝాన్సీ భర్త కనిపిస్తూనే ఉన్నాడు. ఎందు కొచ్చాడు? ఏం చేస్తాడు?

వెళ్ళి తలుపు తీశాడు రాజేంద్ర.

ఆ వ్యక్తి చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు: "నేను ఝాన్సీ భర్తను. ఝాన్సీ మీతో మాట్లాడాలిట! వీలైతే నాతో రండి!"

రాజేంద్ర గుండె ఒక్కసారిగా ఆగిపోయింది. అంటే, ఝాన్సీ అతనికి అంతా చెప్పేసిందా? ఆడవాళ్లు అలాటి సంగతులు కూడా ఎలా చెప్పగలరు? గుండెలు కుదుటపరచుకొని అతనివెంట మెట్లు దిగాడు.

ముందు అతను, వెనుక రాజేంద్ర.

అవుట్ హౌస్ దగ్గరవుతోంటే రాజేంద్రలో అలజడి ఎక్కువవుతోంది.

"రండి, కూర్చోండి... ఝాన్సీ... నేనలా వెళ్లొస్తా!" అంటూ రాజేంద్ర కేసి తిరిగి అన్నాడా వ్యక్తి. "మీరు మాట్లాడుతూ ఉండండి. నేను ఇపుడే వస్తా!" అంటూనే బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఝాన్సీ నెమ్మదిగా అక్కడికి కొచ్చింది తల ఎత్తాలనీ ఆవిడ అందం మరొక్కసారి మనసారా చూసుకోవాలనీ ఎంత అనిపించినా తల ఎత్త లేకపోయాడు, రాజేంద్ర.

"మీరు చెప్పిన విషయం బాగా ఆలోచించాను. ఆయనతో కూడా

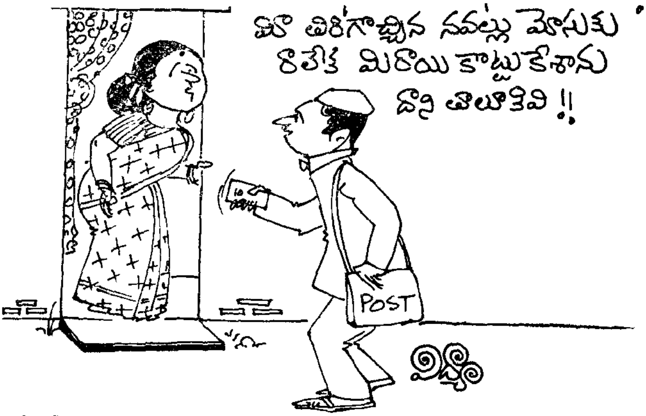

చెప్పాను. మేం ఇద్దరమూ బాగా ఆలోచించే ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాము." ఝాన్సీ ఒక్క క్షణం ఆగింది.

రాజేంద్ర కుర్చీలోంచి లేచాడు. ఏ క్షణంలో ఆ నరకంనుంచి, బయట పడతానా అని ఆలోచిస్తున్నా డతను

"నిజమే, రోజూ దెబ్బలు తినే ఈ నరకంలోంచి పారిపోతే బాగానే ఉంటుంది. మీరన్నట్లుగా నా అందాన్ని పూజించే వ్యక్తి దగ్గరకు వెళ్ళిపోతే బాగుంటుంది. కానీ చూడండి, మీరు నా జీవితంలో ఉన్న ఎండనే చూశారు. ఆ ఎండ వెను' ఉన్న వెన్నెలను మీరు చూడలేదు, చూడలేరు. ఆ వెన్నెల...నా సాంసారిక సౌఖ్యంలోని మాధుర్యం మీకు నేను చెప్పగలిగేది కాదు. ఆయన నన్ను కొట్టినా, పూజించినా అందులోని ఆత్మీయత, అనుబంధం సంగతి మీకు అర్థం అవదు. మీరు నరకమన్న క్షణాలు నా కెంతటి ఆనందాన్నిస్తాయో మీకు తెలీదు...అందుకే...క్షణం బాధ నుంచి తప్పించుకోవాలని జీవితంలోని.. సంసారంలోని మాధుర్యాన్ని, ఆ స్వర్గాన్ని కాలదన్నుకోలేను అందుకే... క్షమించండి ... మీ కోరిక తీర్చలేక పోతున్నాను...!" అంటూనే ఝాన్సీ తన కొంగును నోటిలోకి కుక్కుకుంది. కళ్ళల్లోంచి నీళ్ళు ధారగా కారుతూనే ఉన్నాయి. జవసత్త్వాలు ఒక్కసారిగా ఉడిగిపోయినట్లుగా ఆమె అలా కిందకు జారిపోయింది.

రాజేంద్ర ఆ క్షణంలో పూర్తిగా చచ్చిపోయి, ఆ అవుట్ హౌస్‌లోంచి బయటకు కాలు పెట్టాడు.

"ఆగండి మాట..." ఝాన్సీ కన్నీటిని ఆపుకొంటూ అంది, "రేపు మేము ఈ ఇల్లు ఖాళీచేస్తున్నాం !"

రాజేంద్రకు ఆ మాటలు వినబడ్డాయో లేదో ఆమెకు తెలీదు.